

Можда је непримерено цитирати себе, али шта могу – ја сам то написала. Јесенас. Радило се о небитној појави на Космету која се зове позориште. Неко је хтео да га гаси, сели у Лепосавић, свашта је ту било, али да сада не замарам стварима прошлим и заборављеним – тада сам написала да су култура (култура као жива реч која говори српски језик) и независни медији (као једина веза српскокосовског света са овим нашим, србијанским) две ствари које ће опстати. Кад све ово прође. И још сам претила да онај ко то не схвати, неће знати зашто више не чује гласове који на српском језику нешто јављају с тог Косова. Неће чути јер је спустио слушалицу.

Зашто се враћам на тај утисак којег нисам могла да се ослободим данима, након једне глупости коју сам видела када смо довели људе с Косова на Међународни сајам књига у Београду и након једне лажи.

Јасно је било, да се разумемо, и 2009. године да ће се српске институције на Косову одржати само као невладине институције. Знам, омражена реч, али даје много више простора од лажних парламентарних институција, које су у овом случају српске. Као центри за мањинску културу, као некаква нова српска драма која се не зове Народно позориште у Приштини, као институти за очување српског језика. Као неумољиво и упорно ратовање са Унеском да се Душанов Златни град не назива творевином Млетака и Византина. Да се придев српски не брише са сваког споменика. Из сећања.

Имплементација споразума која следи донекле ће успети да легализује увелико означене као нелегалне српске (политичке) институције на Косову, уз сарадњу с владом Косова. Лоше интерпретирајући аргументације оних које су то пре неколико година називали издајницима. Не бих трошила речи на писање о иронији да су баш ти викачи, ти који су упирали прстом на издајнике и булазнили о историји Косова (коју – могу да докажем – чак и не познају), сада највећи прегалници на овом новом послу, нове, отрежњене владе Србије.

И шта сад?

Пише: Ана Радмиловић
уторак, 04 јун 2013 00:02

Признали смо границе независног Косова, од тог тренутка уличног срби Србије оно не постоји. Срби са Косова су, можемо да причамо шта хоћемо, Срби и дијаспоре. Од тог тренутка. Иза границе. Замајавање око споразума и детаља (и читавог питања о чему се ког ђавола ради, јер о споразуму причају и они који га нису видели и они који га су и они који су а priori против и они који појма немају због чега су за), замајавање око, дакле, споразума, само је илузија да се још увек боримо око нечега. Око чега? Надлежности српских општина? Под чијом влашћу? О чему причамо... Отрежњена је влада Србије урадила оно што нико, од Ђинђића преко Коштунице до Тадића, није смео. Крај.

И мање ме брине то, ма како звучало, што смо истерали Србе с Косова из Србије. Истерали смо их пре четири године. И преживели су. Нападани (од стране ових истеривача), етикетирани, увек сумњиви – посебно они јужно од Ибра – они ће преживети. Ако их оставимо на миру. А шта то значи?

И шта сад?

Пише: Ана Радмилић
уторак, 04 јун 2013 00:02

